

La imperfecció de les vides normals

Núria Dòria de la llibreria Dòria Llibres recomana «Em dic Lucy Barton» d'Elizabeth Strout / *Revista Catorze*

El Miquel Adam d'Edicions de 1984 estava al cas que *Olive Kitteridge*, el llibre amb què Elizabeth Strout va guanyar el Pulitzer del 2009, m'havia agradat molt. I n'havíem venut bastants. El passat Sant Jordi em va enviar les galerades d'*Em dic Lucy Barton*, i les vaig llegir d'una tirada. Els llibreters tenim una pila immensa de llibres per llegir, que mai s'acaba.

Lucy Barton, després d'una operació d'apendicitis, està malalta a l'hospital, a Manhattan. Rep la visita de la seva mare, a qui fa molts anys que no veu ni hi parla. L'autora construeix el llibre amb capítols curts que van endavant i enrere de la història. Ens explica fets de la seva infantesa i de la seva vida. Apareix la relació mare-filla, el sentit de la soledat, la família, la recerca de l'amor pur, tot i que ella està casada i té dues filles.

Hi ha emoció, veritat. Sobretot molta sensibilitat. Elizabeth Strout té una capacitat per explicar coses petites, mínimes, de vides normals i anònimes que ens fan emocionar i pensar en coses molt properes a nosaltres. Hi he vist la relació que tinc amb la meva mare. Aquesta imperfecció a l'hora d'estimar-nos, d'educar-nos. Sobretot quan ja has sigut mare comprens que realment és difícil. Vinc d'una família nombrosa amb set germans. El llibre em va commoure perquè realment és molt complicat donar sempre el que els altres volen rebre. També et fa plantejar què suposa la falta de comunicació. Hauria de ser més fàcil dir-nos la veritat, el que penses, sense haver-nos de ferir.

Són moltes les frases que n'anava subratllant. És un llibre petit però molt gran, perquè aconsegueix el que esperem d'un llibre: que t'emocioni i et faci pensar.

Núria Dòria